

נחמן פרקש, אלוף הבריחות, חשב פעם ללכת לשדכן — האהבה הגיעה אליו לכלא

מה שדרוש עתה הוא רק במאי. התמריט ישנו כבר. ביומני המשטרה, למשל, או בספרי הריסום של כלא רמלה, או בעיריית אשדוד. גם שחקנים ישנם. לא סתם שחקנים, אלא הגיבורים האמיתיים של סיפור העלייה. לה קוראים רחל, ולו קוראים נחמן. אפילו סוף טוב יש כבר לסרט. וגם שמות. הוא יכול להיקרא, למשל, אהבה מבעד לטורגים. או מאש' דוד לרמלה באהבה. או סתם אהבה בבית'הכלא.

★ ★ ★

מערכה הראשונה מתרחשת בדרום תל-אביב, בי גבול שבין שתי שכונות העוני הגדולות — שכונת שפירא ושכונת התקווה — כשאחד הילדים זורק חופן סיד אל תוך עיני חברו. הצבר בן השש, נחמן פרקש, התעורר. חצי שנה הובל מדי יום ביומו על-ידי אחיו או אחותו אל הרופא, כדי לקבל את הוריקה היומית. הפרא הקטן נאלץ להסתגר בביתו, בחשכת העיורון הארוך, לא שיתף אז איש בחוויותיו. רק לאחר שישה חודשים חזר אליו מאור עיניו. אני רואה אותכם! צרה בשימחה, כשהוסרו התחבושות מעל עיניו. הוא כבש את עולמו בשכונה מחדש. אבל לא לזמן רב. פעם, כשטיפס על קיר («הקיר הכי גבוה בשכונה»), נפל ושבר את גבו, את הרגל ואת אחת מעצמות הלחי. הוא סבל אז מיעוץ מוח, כילה שלושה חודשים תמימים בכיביה במעטה של גבס. «כנראה שזה הביא לכך שנחמן נהיה למה שנהיה», כתבו לאחר שנים הריו, שחיגרו לאמריקה, לאחר

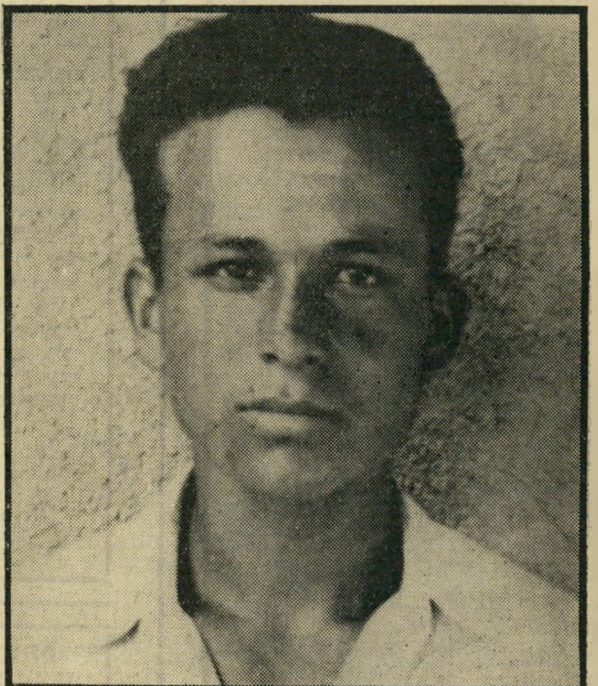

בינוני. הצעיר האלים, המסתגר והמתבודד, עורר או תקרת רבות בלב מאמניו, וכה במדליות ואסף גביעים. אך כל ה תקרת נגזרו, כשנשפט ל-5 שנות מאסר בעוון השוד בתנובה. כששוחרר כעבור שלוש שנים וחצי, בגלל התנהגות טובה, ניסה לשקם את עצמו במושב. אחר כך בעבודות קידוח. אבל ללא הצלחה. האיש חסר המנוחה רחק אומנם מתברת אנשים, אך גילה חיבה ומסירות לחיות. אהבת בעלי-החיים, שהיתה טבועה בו עוד בילדותו, הביאה אותו או להסתגר רות בדירת-גג ברחוב לבנה בתל-אביב, שם גידל אפרוחים, האכילם כמו ידיו ואסר על אנשים לבוא ולבקרו. «כאשר אסתדר פעם», אמר אז פרקש, «אלך לשדכן, אמצא בחורה נחמדה עם משק ואתחתן איתה».

★ ★ ★

לשדכן הוא לא הלך — אך השדכן הלך אליו. כאן מופיע הגיבור השלישי בסיפור האהבה. קוראים לו נחום גרצברג — פקיד הסוכנות, המשמש כרכז לענייני עולים בדרום הארץ, גרצברג, שטיפל, בין השאר, בבעיותיה של רחל אלקובי, לא חסך שום מאמץ כדי להניא מהכנון תיה לרדת מן הארץ. «קשה לי פה», נהגה רחל להתלונן בפניו. ואז נזכר לפתע גרצברג בנחמן פרקש. לקראת הסוף עוברת המצלמה אל כלא רמלה, שם כלוא פרקש, ברצותו תקופת מאסר העתידה להסתיים רק בעוד למעלה משנה. שם, לפני שמונה חודשים, הופגשו שני הצעירי רים הורים לראשונה. היא — הדוברת צרפתיית, הוא — הדור בר עברית, פקיד הסוכנות והמתורגמן. הפגישה הראשונה הולידה את השאר. מה שנקרא בלשון הרומאנים אהבה ממבט ראשון — קם ונהיה. הפגישות ככלא הפכו לפגישות שבועיות. חברי הוועדה הציבורית לשיקומו של פרקש היו מרר צים. גם שרות בתי'הסוהר ראה זאת בחיוב. אולם מעל לכל שמחו על כך רחל ונחמן. היא למדה עברית. הוא התנהג טוב. היא חיכתה שישה ימים כל שבוע עד ליום הפגישה. גם הוא. הסוד התפוצץ השבוע, כששני הצעירים התארסו בצל ה טורגים. ושוב, לקראת הסוף הטוב, צץ קושי נוסף.

אהבת

החוזר שגילה את זקנו, נמלט בבריחתו הרבי עית והסנסציונית מכולן לעזה. לדבריו, ניסו המצרים לגייסו כעובד בשרותם, אך הוא סירב.

הבורח שנראה תקופה ארוכה כאדם אבוד, שלא יביא יותר שום תועלת לחברה, נשאר תמיד בעל נפש עדינה ורגישה. הוא נראה מובל על-ידי שוטרים.

הנער שילדותו עברה עליו בחצרות השכונות של דרום תל-אביב, נולד במשפחה דתית שמצבה היה דחוק. למרות המחסור, זכה לפינוק מדי הוריו, כבן הצעיר.

פרשה?

שבנם כבר היה שקוע עמוק בעולם הפשע ובבתי'הכלא.

★ ★ ★

כשנחמן היה כבר בן חמש (היום 30), נולדה גיבורת המערכה השניה — רחל אלקובי. המצלמה עוברת אל שכונה יהודית טיפוסית במארוקו. משפחה מטופלת בילדים, שמרנות. נישואים בגיל 13. אף אחד לא חושב אז על אהבה. אין בכלל דבר כזה. כעבור שנתיים יולדת רחל את ילדה הראשונה — את יפה. אחר כך את רוזט, ואחר כך את ליליאן. ואז, כשהפכה אם-שלוש-הילדות לאשה, כשברגה קצת — התגרשה. המצלמה יכולה עוד ללחץ אותה במערכות הבאות בי מארוקו, אולם הפרק המארוקאי בחיי רחל הסתיים כשעלתה לישראל, השתכנה עם בנותיה בעיר העולים אשדוד. אף אחד לא יכול היה לנחש אז, כי רחל עתידה לפגוש אייפעם את פרקש. אותה לא הכיר אז איש. אבל אותו הכירה כבר כל המדינה.

לרחל אלקובי, שהתגרשה עוד במארוקו, אין שום מיס- מכים בידה, המעידים כי אכן היא גרושה כדת וכדין. ה שנים הקשות, שהיו צריכות להיות שנות חייה היפות ביותר, לא היו מתאימות כל כך לשמירה קפדנית על מיסמכים יורדיים. עתה, אם תיאות הרבנות לאשר את עדותם של קרובי משפחה ומכרים, כי אכן גרושה היא, לא ייחתר עוד שום מחסום בדרכם המשותפת של השניים. יהיה זה הפתרון הטוב ביותר לבעיותיהם האישיות, כמו שיהיה זה לטובת החברה. נחמן פרקש יוכל להגשים את חלומו.

«אני רוצה שישלחו אותי לטיפול פסיכיאטרי», דרש וחזר ודרש בין בריחה לבריחה. כשהיה כבר מפורסם, נשכח כמעט לגמרי כל עברו. איך היה חניך בתנועת הנוער בני-עקיבא. איך המשיך לשיר זמירות של שבת בבית אבא. כשאחיו כבר לא התייחסו לדת ברצינות. איך בילה קצת בפנימיה דתית ליד פתח-תקווה. איך ניסה ללמוד מסגרות, ואיך שוחרר מן הצבא בגלל הפרעות נפשיות. לאחר שניאש מהגשמת חלומו — לשרת בצבא. אף אחד גם לא זכר כי אלוף הבריחות של ישראל הוכתר פעם בתואר אליפות אחר — אלוף הארץ באיגרוף במישקל